

betalinger til kommunerne for opholdet bliver en del mindre end efter de nugældende regler. Selvom ikke overvældende mange med større formuer opholder sig på kommunale alderdomshjem, finder man dog at burde gøre opmærksom på, at en rentemodtager, der får sin fulde forsørgelse på et alderdomshjem, og det en forsørgelse, der er bedre, end mange rentemodtagere udenfor alderdomshjem kan opnå, vil kunne forøge sin formue.

Nogle eksempler for København på ændringernes virkning findes i underbilag 6.

7. *Pristalsreguleringen af renterne:*

Efter den nugældende ordning er udgangspunktet pristallet i januar 1946 (290) og efter lovforslaget pristallet i januar 1954 (376). Reglerne er ellers uforandret.

I førstnævnte tilfælde er intervallerne 1 pct. = 2,90 (første gang) og 2 pct. = 5,80 (de efterfølgende gange). I sidstnævnte tilfælde bliver intervallerne 1 pct. = 3,76 (første gang) og 2 pct. = 7,52 (de efterfølgende gange). Omregningsmæssigt vil det betyde, at der skal større udsving til, inden satserne ændres.

III. Forslagenes økonomiske betydning for kommunerne.

Motiverne til de 2 lovforslag anfører intet om deres økonomiske virkninger for kommunerne, hvorfor man skal tillade sig at bemærke følgende:

1. Bidraget til folkepension kan efter forslaget fradrages i den skattepligtige indtægt og vil derfor betyde mindre skatteprovenu. Omvendt bliver folkepensionen skattepligtig.

I motiverne har man regnet med et *nettota*b på indkomstskatterne til staten og den fælleskommunale udligningsfond fra 15—20 mill. kr., der fremkommer i 1958—59.

Det tilsvarende tab for kommunerne må anslås til mindst 10 mill. kr.

2. Det er foreslået at yde invaliderentemodtagere et pensionstillæg af samme størrelse som folkepension. Der er ikke stillet forslag om, at udgiften hertil skal afholdes som folkepension, hvorfor man må formode, at den skal afholdes som

invaliderenteudgift. Udgiften er i motiverne anslået til 10 mill. kr. i 1957—58, stigende til 30 mill. kr. i 1962—63. Der er ganske vist samtidig foreslået en forhøjelse af præmierne til invalideforsikringen, men heri får kommunerne ingen andel; tværtimod må de regne med forøget udgift til kontingenthjælp (f. eks. for København anslået 35 000 kr. for et år).

Af nævnte udgift til pensionstillæg kommer kommunerne til at bære 1 mill. kr. i 1957—58, stigende til 3 mill. kr. i 1962—63.

3. Efter forslaget indregnes særydelserne i grundbeløbene, hvorved denne udgift, der hidtil har været afholdt af staten, bringes ind i det almindelige refusionsystem. På grundlag af en beregning for København og Aarhus vil man skønne, at merudgiften for kommunerne som helhed vil blive mindst ca. 15 mill. kr. med det nuværende antal rentemodtagere.
4. Ændringen af fradragsreglerne ved beregning af rente, særlig forhøjelsen af de fradragfrie beløb og formuetillægsrentens bortfald, vil betragtet for sig betyde stigning i renten for rentemodtagere, der nu får nedsat rente.

For København er foretaget en beregning, hvorefter udgiftsstigningen vil blive ca. 4,1 mill. kr. for aldersrentemodtagere og ca. 440 000 kr. for invaliderentemodtagere.

En prøveberegning for Aarhus kommune har vist en stigning i udgiften til aldersrente på ca. 635 000 kr. Groft skønnet vil man regne med, at merudgiften for hele landet vil blive omkring 20 mill. kr., hvoraf den på kommunerne faldende andel bliver ca. 6 mill. kr.

5. Efter forslagernes gennemførelse må man vente en øget tilgang af aldersrentemodtagere. Fradragsreglernes lempelse vil medføre, at nogle, der hidtil har været udelukket på grund af økonomiske forhold, nu bliver berettigede til aldersrente. Endvidere må det vel ventes, at en del af dem, der hidtil har været berettiget til nogen aldersrente, men blot ikke har søgt, vil melde sig, når folkepensionen indføres. Mange vil formentlig, når de henvender sig om folkepension,